

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróony
Napoj móony
Lubosé mg;
Bóh pak swěrnny
Přez spař měrnny
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwał,
Swěrnje džěłal
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty
Dušl daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ói khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kíž Bóh poda,
Wokřew će!
F.

↳ Serbske njedželske lopjeno. ↳

Wudawa so kóždu šobotu w Smolerjez knihicizšczerńi w Budyschinje a je tam ša šchtwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

1. njedžela po tsjoch kralach.

1. Mójš. 28, 10—17.

Jakubowy šón.

Čsony nimaja nicžo na šebi, praji šwět kšětije hotowy. Wón njecžuje, kajtemu nadobnemu šaměrej wone škuža, a tola dyrbjal šwět najšěpje wjedžicž, šo na šwěcže nicžo bjes pschicžiny a šaměra njeje.

Je čłowjek po džěle do spanja padnył, jeho duch hišcže husto dale džěła abo jeho dušcha dale šacžowa; a to njemyšlena a njesa-džeržana wot čłowškeje wole, šo wona pokasuje, kajkaž je; šašady žaneho čžělneho waschńja abo woblicža šo njemóža šhowacž. Ale wona tež jašnišcho a rasnišcho Boži hłóš škšichi; pschetož žane ša-šakke a něme čžělnu wucho temu njesažěwa. Wodnjo šy šwoje myšle štožik na šwonkny šwět, na šwoje džělo a na šobucžlowje-kow. Ale w nozy, hdyž šy šwoje myšle do šo šcažnył, čži twój Bóh šchpihel šwojeho šnutsšneho žiwjenja přjóđšžerži, ty šebje šameho špóšnajesč. Šlada čłowjek won do rjaneho pižaneho šwěta, šo jeho myšle a šacžucža rospróšcha. Šlada pač jeho duch nuts do hšubofich čžěmnych hšubinow nozy, šebje šameho špóšnaje a widži w šchpihelu, jako by do čžěmneje hšubofeje wody hšadał. Tak čłowjek w nóznyh widženju, to reča, wó šnje, špóšnaje šebje šameho a — šwojeho Boha, kotrehož w šwojej njewěrije w šwěcže hewał šnadž njespóšna. Šehodla šwjate pišmo, wošebje šary testament, šonam wěštu wažnosč pschizpiva. Wono wě, kač Bóh šo čłowjekam wo šnje šjewja. Šrašnje šo wón něhdy šakubej wo šnje šjewi, jako tutón do šarana čžekasche. Šehodla šedžbu na šwoje šony!

Twoje šony šchpihel twojeho šnutsšneho žiwjenja.

1. wone čži pokasuja twoju dušchu,
2. wone dadža čži škšichecž Boži hłóš.

Džentšnišchi tekst naš wjedže do krajiny, kotraž drje běšche našemu šudej dotal kšětro njesnata, tola kotraž š nětcžiškeje wójnu pschezo bóle do našeho šnajomštwišta šupa. Jakub dyrbjesche psched šwojim bratrom šawom čžekacž a džěšche š Bersaby do šarana w Mesopotamskeje a pschiđže na jene měšto a wosta tam psches nóz; pschetož šlonzo bě šo hižom šhowało. A wón wša jedyn ka-mjeń a połoži jón pod šwoju hšowu a špasche, a jemu šo džijesche.

Wón wšchał běšche čžěžku njepřawdu čžinił; šwojeho šbratra šawu běšche wo žohnowanje šwojeho nana pschijesč, šwojeho štareho šlepeho nana šjebał a šebi jeho žohnowanje š ležnosčju pschizšwojil. Ale na druhim šoku tola widžimy, Jakub šebi wš-šoko wažesche te šlubjenja, kotrež wot jeho džěda Abrahama šem na nanowym domje wotpočžowachu. Wón čžysche je rad wobar-nowacž a šo po nich štožicž, mjes tym šo mějesche šaw mało šro-šymjenja ša te njebjeske šlubjenja šwojich wóžow. Přjedy teho běšche wón hižom šwoje šprawo přěnjeho naroda wo wšchědnu jěđž šakubej pschedač. Jakub wšchał dyrbjesche nětko čžěžke kšostanje pschětracž dla šwojeho jebanštwišta a psched šawowym hšěwom čžekacž a tak wón čžěnjšesche š pschecželštwu šwojeje maczerje do šarana (Mesopotamskeje). We wulkej šojosčži wšchał je wón čžekacž, nětko hšubšcho hacž přjedy šacžuwajo, kač jara wón wodačža a šchit šwojeho Boha trejeba, a kač někotřžkuli křócž je drje šwo-ju wutrobu psched Bohom šwojich wóžow wuššpač, na kotrehož

žohnowanju jemu telko ležesche! A tajkej požadajej wutrobje so Bóh tež namakacž da. Tole wschitko w Jakubowym žonje sažo namakamy. Jeho žón nam pokasuje jeho styskitnosć, pomozh-potrěbnosć, ale tež jeho wulke doměrjenje k Bohu. Hnujaze je widžecž, kaš wón wschitko sbožo a derjehicze pola Boha pyta, bjes kotrehož wón njemohł žiwu bycž. — Tak tež tebi husto twoje žony twoje smutskowne žiwjenje jewa. Esy-li dobry a pobožny, žu tež twoje žony tajke, žy-li paš skóstruwy, žu tež twoje žony tajke, žy-li bojasny a w stajnej hrožy žiwu, tebje husto twoje žony nastroža. Čłowjesej, kotrehož myšl je jenož na semske složena, bude žo lédma wo njebjeskich kublach džecž. Esawej drje žo njeje wjele džako wo tym duchownym žohnowanju w njebjeskich kublach, kotrež na domje jeho wótzow wotpoczowasche. Esomy žu schpibel sa žiwjenje twojeje dusche.

Alle wone czi tež husto dadža Boži hlóš žyščecž. Kaš styskitnje tola Jakub w žwojej nušy čašasche na nekajke žiwjenje žwojeho Boha. Jeho duscha bješche lačna po žiwym Bosh a wulkim krašnym pschichodže. A tutemu tak po Bosh lačnemu čłowjesej žo tež Bóh wo žnje žjewi, jako Bóh jeho wótzow. Kajke pošyl-njenje bješche to sa čžekazeho Jakuba, so mješesche tajkeho stajneho pschewodžerja w tutym Bosh žwojich wótzow, kotrehož wot młodoscže žem snajesč se žłowa žiwjenja, žwjateho pižma, kate-chižma abo spěwarškich? Džeržič žo k njemu a mašch doměrjenje k njemu? Abó rumašch žo žnadž Esawej, kiž njewobstajny bydlesche po sem, jenož je je kuba nanajprěnsche žadašche a tak žnějesche wschelake njespokojenja a njeměr? Džeržič žo ty, žerbski ludo, hiščeže k Bohu žwojich pobožnych a žwěrných wótzow? Derje tebi, hdyž wón cze doma kaš na bitwischěžu pschewodža! Kajke pošyl-njenje bješche to sa Jakuba, hdyž Bóh jemu wo žnje tón troscht da: Ja žym i tobu a čžu cze smarnowacž, hdyž ty pocžehnjesch, a čžu tebje sažo pschewjesč do teho kraja! Derje temu wojakej, kotremuž Bóh tónle troscht dawa! Wón budže směrom žwój čžaš w žušym kraju pschětracž, doniž Bóh jeho nje-powjedže do domišny. — A Jakubej, kiž pod hošym njebjom wot-poczowasche, Bóh žłubi: Tón kraj, na kotrymž ty ležišch, čžu ja tebi a twojemu žymjenju dacž; a twoje žymjo budže jako próch na sem. Tole žłubjenje paš tež dženska hiščeže bohobojasnym pčacži. Tajkich potonizy žo na sem roššchěrja a w měrje bydla, a jich duscha žo žylni, kaš žžom 1. psalm spěwa: Derje temu čłowjesej, kiž njekhodži po radže bjesbóžnych a njestej na drósy hrěšnikow, a nježnda na stole wužměwzow, ale ma lubosć k jakonjej teho Snjesa a myšli na jeho jakon wodu a w nozy. Tón je jako drjewo plodžene pschi wódných rěčach, kotrež žwój plód dawa wo žwojim čžašu, a jeho lišče njeswojadnje, a wschitko, sčtož wón cžini, to žo derje radži. Alle niž jenož Jakubej a jeho potonnikam Bóh žohnowanje žłubi, ale jeho potonizy dyrbjaču tež žohnowanje bycž sa wschitke ludy: w tebi a twojim žymjenju budža žohnowane wschitke narody na sem. A tuto žłubjenje je žo dopjelnišo: pschezo jaknišcho bješche žo Bóh ižraelskemu ludej žjewi a psches žwojich profetow k nim rěčaš, doniž njepschindže i Jakubowych potonnikow najwjetšči žjewješ Boži, Jesuž Khrystuž tón Esy Boži. Kajke žohnowanje sa žyle čłowjestwo bješche tón Sbožnik, tutón sapocžer a dokonjer Božeho kralestwa! Wschitkim, kiž dženska hiščeže pó cžnje a w scženu žmjereče žedža, njech žo wón je žwojim sbožnym njebjeskim žwětkom žjewi, tež najhubjenšchim póhanam móže wón wumoženje wot morwých skutkow pschibóšstwa pschinesč. W nim maja ludy žjednanje i Bohom a wumoženje wot hrěchow. A Jakub žmědžiče do přědka widžecž žohnowanje tuteho žwěta sbožnika, kiž dyrbjesche i jeho potonnikow pschincž. Tón rěbl k njebjesčam, kotryž wón wo žnje widžesche, bješche jemu pokas na to, kaš je jemu a jeho potonnikam psches wěru Bože kralestwo, tón horni žwět, wotewřenj psches Božu hnadu.

Kajki sbožny žón tutón žón Jakubowy! Wón jeho pošyl-njesche na pucžu wěry a dawasche jemu krute pschewědženje, so je Bóh wschudžom a na čłowjekow myšle a skutki kědžbuje. Jako Jakub wotucži, džesche wón: Wopravdže, tón Snjes je na tym mješče, a ja njewjedžach; a bojesche žo a džesche: Kaš žwjate je to město! Tu ničžo druge njeje, hacž Boži dom, a tu žu njebjeske wrota. — Slaj, wschudžom móžesč žwojeho Boha setkacž: doma w modleškej komorzy abó wonka w tšlnej hrjebi, pschi wschědnym džěle abó wonka w bitwje. Žive žjewjenje Boha Jakubej tutón žón pschinesče. — Esaw po wschěm drje tajke žony mēš njeje, a tola drje Bóh tež k njemu rěčesche psches žwědomnje. — Kajke mašch ty žony? Tež ty móžesč i nich Boži hlóš žlyščecž. — Esnadž cze w nozy šle žony stroža a czi i khostanjom hroža, žnadž czi Bóh wo žnje to hubjenštwo pokasuje, kotrež ty na žebje a žwoju žwójbu pschinesčesč psches hrěch, abó tu hašbu abó nje-hódnosć, do kotrež ty psches žwoje hrěščne žadošče pschindžesč. Duž pošluchaj na Boži pominažy hlóš. Šle žwědomnje móže cze w nozy wo žnje pschewěšacž, ale dobre žwědomnje móže czi tež wo žnje wofschewjenje a pošyl-njenje pschinesč. Esomy móža czi Božu wolu žjewicž.

• Kř. w K.

Dobre domjaze přědki sa nowe lěto.

1. Sahrjebaj wscho njepšchecželstwo, wschu swadu a šłobu, kotrež žnano w starym lěče twoju wutrobu wobčezowachu. Dži k temu, pschecžimo kotremuž žy šłobny mēš abó kiž je pschecžimo tebi ma, a praj i wutrobny k njemu: „Wodaj! Ja čžu tež wodacž!“

2. Sahrjebaj hrošneho njeknicžomnika, kotryž czi rufu a nohu wothromicž da a wutrobu lěnju cžini, kiž žłonžo i domu wucžeri a i nim tycže a mēr! Tónle njeknicžomnik rěča žnes Dundak.

3. Se-li so žebi žwoje dokhodny a wudawki trochu do přědka postajišch, njekmēšch jeno stare ryncžki wospjetowacž: sa bydlenje, sa jěšč a picže, sa tepjenje, sčaty a tak dale, ale tež sa někotre nowe: sa křudych, sa mižionstwo, sa kšchescžijanske wustawy, sa w žohnowanju skutkowaze towarštwu a tehorunja.

4. Čžitaj wot spocžatka lěta wschědnje rano a wječor i twojimi krotki staw i biblije a pschisamkri k temu modlitwu. To je sa dom žohnowanje a nušne sa tebje a tych twojich.

5. Eswjecž njedželu po Božej woli a daj ju tež žwojim žwjecžicž. Šhodž porjadnje se žwojimi kemschi. Šdyž njedželu prawje žwjecžišch, potom budže czi kóždy tyždeň k njedželskemu tyždenjej a žyle lěto k njedželskemu lětej.

6. Wichehladaj žwoje sčaty a žwoje drašty a te žwojich džěcži a pruhuj, hacž žo mješ nimi njenamaka, sčtož sa tebje njewužitne w kšamorje wiža abó w kšhini leži! A potom žo staraj wo křudu žwójbu, kotrež je i někotrymi kšchlemi a křutjemi w tšmle žymškim čžašu jara pomhane. Dawaj w potajnym a i lubosčju!

7. Budž žwěrnny w semškim a w njebjeskim pomožanju!

J. K., f.

Khrystofor.

Khrystofor rěča čłowjek, kiž Khrystuža nošy. Wo tajkim noscherju Khrystuža je žo se starých čžašow powjedaščko kšhowašo, kotrež je drje jeno bašer, ale tak lubošna a powucžaza, so móže žo tež na tutym mēšnje čžitacž. Kunje někto, hdyž žu hodny nimo a bē saždžene lěto nimale na kóždeho mješ nami nekajka starosć a cžezža položena, čžemy žo praschecž, sčto nam lěpje homi: wutroba, napjelnjena i wobčeznosćemi abó i Khrystužowym duchom.

Njek powjedaščka je póhanski muž i mjenom Reprubš. Jeho domišna je, kaš žo praji, w syristim kraju byka. Tam bē

wón jako wojak hobrsteje wulkofcže a hylnoſcže žiwj. Wón bě mjes wſchěmi najhyniſchi, a kóždy jemu ſlužefcže.

Alle to ſo jemu na wobſtajne njelubjeſcže. Wón drje ſo ſaczuwaſcže jako knjes zylcho ſwěta, ale runje tehodla tež jako tón, kiž tu zyle woſamocžentj ſteji a je jeno ſam ſebi žiwj. Nichtó jeho njelubowaſcže, kóždy ſo pſchěd nim bojeſcže. Tak bu wón mjerſazy a njeſbožownj. Jeho žiwjenje jeho wjazj njeſpofoji, pſchetož ſchtóž jeno na ſebje ſameho myſli a je ſam ſebi žiwj, bywa pſchezo njeſbožowniſchi a hubjeſchi.

Tak ſo Reprobuſej tež džeſcže. Tehodla ſa někim hladafcže, kotremuž by ſlužicž mohł a kiž by hyniſchi hačž wón byl. Wo tajkim kralu ſo jemu powjedafcže. Wjeſelofcže połny ſo k njemu poda a do jeho ſlužby ſtupi. Suntrócž pytnj, ſo kral ſichjž nad ſobu ſčini, jako ſo ſłowo cžert wupraji. Wón ſo wobhonjowaſcže, cžehodla je ſo to ſtało, a ſhoni, ſo ſo kral cžerta a jeho mozy boji. „Potom je wón hyniſchi hačž ty“, rjekny Reprobuſ k kralej, wopuſcžej kralowſtu ſlužbu a pſchecžaha kraje, ſo by cžerta pytał a jemu ſlužil.

Alle jeho pytanje ſrjedž běkeho dnja Reprobuſej ničjo nje-pomhaſcže, pſchetož cžert je wječch cžěmnoſcže, kiž dnjowe ſwětko hidži. Alle junu w nozy cžerta na cžěmnych, cžmownych pucžach jako namjedowarja džiwjeho wójiſta ſetka. Snydom do jeho ſlužby ſaſtupi.

Nětko běchu jeho dnj a nozy wupjelnjene ſ cžertownymi ſlužbami a ſtutkami. Dha raſ ſpodžiwna hodžina pſchińdže. Wón ſe ſlužbaſami ſkeho ducha pſchěſ kraj jěchafcže a na jene dobo pytnj, kał ſo jeho knjes jeneho měſtna ſwojeho pucža pſchěſ wulke koto ſminy a ſpłóſchjwje prjecž cžěrjeſcže. Reprobuſ ſlyſcžeſcže, ſo tam ſichjž ſ cžernjemi kónowanym Khrjſtuſom ſteji. Pſchěd tym bě cžert połny ſtróželow cžeknył. Dha Reprobuſ ſpóſna, ſo tež cžert tón najmóžniſchi njeje. Wóžniſchi hačž wón je tón, kotryž je na ſichjžu wiſkał, Jeſuſ Khrjſtuſ. A w tej hodžinje wón woteńdže, ſo by Khrjſtuſa pytał a jemu ſlužil.

Wón pucžowaſcže a pucžowaſcže, praſchěſcže ſo tu a praſchěſcže ſo tam, ale žadny jemu Khrjſtuſa poſaſačž njemóžefcže. Štónčž nje k ſaſhjdlerjej, to je k cžłowjelej, kiž we wotležanej krajine ſamlutki bydleſcže, pſchińdže. Temu wón ſwoju naležnoſčž do-wěri: „Sa Khrjſtuſa pytam a bych jeho rad namaſkał.“ „Dha dyrbiſch ſo modlicž a poſcžicž“, džeſcže ſaſhjdleč. „Ach“, wotmolwi Reprobuſ, „to žadny pucž ſa mnje njeje. Sa ſym hynj a połny mozy; pſchěſ poſcženje wotebjeram, a nichtó wužitka ſ teho nima.“ „Potom druhého pucža njewěm“, praji ſaſhjdleč. „Wužij twuju móž a ſluž cžłowjeſam, potom Khrjſtuſa namaſkaſch.“ A wón jemu wulku, móžnu a torchatu rětu wopriſa, kiž w njedalofcžej bě a pſchěſ kotruž žadny móſt njemjedžeſcže. Pſchi teje rězy dyrbjeſcže wſchěch, kotryž chzjchu ju pſchěncž, ſ jeneho brjoha k druhemu pſchenjeſčž a jim tał ſe žiwym moſtom ſlužicž. Potom wějčje Khrjſtuſa namaſka.

Tale rada ſo Reprobuſej derje ſpodobafcže. Wón ſo ſebra a pſchińdže k brjohej, ſawoſta tam, natwari ſebi hětu a bu nětko ſe ſwojim pſchenoſchowanjom prawy pomožnik, kotremuž ſo wſchitjž džaſowachu, kiž buchj ſ jeho wulkej hylnoſcžu pſchěſ žołmny pſchenježeni.

Alle hiſchcže pſchezo njebě w teje ſlužbje Khrjſtuſa ſameho widžal a namaſkał. Dha ſo poda, ſo juntrócž wječor džeſčowj hłóſ ſaſhlyſcha: „Pó j a pſchenjeſ mje!“ Dwóžj ſo Reprobuſ pſchěſ wodu poda, ale niſtoho njenamaſka. Duž ſo tječzi krocž ſawoła: „Pó j a pſchenjeſ mje!“ A nětko tu hólčzatko ſtejeſcže, luboſne na pohladanje, pſchecželne a pěkne, a proſchěſcže jeho wo ſlužbu, jo pſchěſ wodu na druhu ſtronu pſchenjeſčž. Reprobuſ bě wjeſeky, hačž džečjo na ſwojej ramjeni a njeſeſcže jo pſchěſ rětu. Alle tóntrócž bu jemu pucž jara wobcžežny. Wody ſo

žołmjachu a ſchumjachu a poſtupowachu wyſcže a wyſcže; Reprobuſ dyrbjeſcže ſo na ſwój kij ſepjeracž. A cžeža teho džeſčja bu jemu na ramjenju cžežſcha a cžežſcha, tał ſo hynj muž w torha-tej rězy ſkoro dale njemóžefcže a ſtejo woſta a ſtonaſcže: „D hólčzatko, kał by ty tola tał cžežke. Mi je, kaž bych zylj ſwět na mojima ramjenjoma njeſl.“ „So wě“, hólččt praji, „ty njeſeſch ſwět a hiſchcže wjazj, mjenujžj tež teho, kiž je jón ſtworil a wumohl, kotrehož ty tał dołhi cžaſ pytaſch. Glej, ja ſym Jeſuſ Khrjſtuſ, tón hynj rycer, tón móžny, kotremuž chzeſch ſlužicž. Sa ſym widžal, kał ſwěrnje by pucžowarjam ſlužil a ſym ſo nad tobu wjeſelik. A nětko dyrbiſch mi zyle pſchiſluſchecž. Ty njedyrbiſch dale Reprobuſ abo pſchecžiwnil wſcheho dobreho rěcačž, ale Khrjſtofor, to rěka noſchěč Khrjſtuſa, pſchetož ty by Khrjſtuſa njeſl a jemu ſlužil. Nětko ja tebi ſlužj.“ A džečjo ponuri hyneho muža do wody a ſchcžijefcže jeho a džeſcže: „Eſluž mi dale a pomhaj wſchitkim ludžom jako twojim bratram. Sa ſnamjo ſlužby wſmi tole: ty dyrbiſch ſwój ſuchi kij pſchi ſwojej hěcži do ſemje tylnyčž; wón cži ſaſo wubiwa a ſo ſaſeleni, budže kčěčž a pſchinjeſe plody.“

Tak bu Reprobuſ Khrjſtofor. Wón tež wěrnofcž teho ſnamjenja ſhoni. Jeho kij ſo ſelenjeſcže a kčějeſcže. Połny wjeſela Khrjſtofor ſwojemu Knjeſej Khrjſtuſej ſlužefcže, cžahaſcže w kraju wokoło, pomhaſcže wſchěm ludžom kaž wjele ſamóžefcže a powjedafcže jim wo Khrjſtuſu a kał je jeho namaſkał. A wjele jich bě, kotryž ſo teho wjeſelachu a ſo wot njeho dobyčž dachu.

Něhdy ſo poda, ſo Khrjſtofor do jeneho měſta pſchińdže ſwojich pſchecželow wophtacž, dokełž pod pſchecžěhanjom cžěrjachu. Dha bu tež wón popadnjeny a dyrbjeſcže wumrjecž. Wón ſ radoſcžu jako pólnej a ſlužobnik Khrjſtuſa ſwoje žiwjenje ſwojemu Knjeſej k woporu poda.

J. K.

Pſchecžiwjo žaloſčjam we wójuſkim cžaſu.*

D wy njedžaſowni, kiž měnicze, ſo móžecže w tymle cžežkim cžaſu jeno žaloſčicž a proſhycž. Komu macže ſo džaſowacž, ſo w dołhej wójnje we wſchědnym ſtraſcže ſđerženi woſtaſcže, tał ſo ſmědžicžcže ſo mēra wjeſelicž? Njeje tón Knjes, tón ſwěrnj Wóh, waſ hnadnje njeſl a wam pſchěſ wſchě pſchecžěhanja a ſtrachj pomhał? Ze waſ we wójuſkich wichoſach ſaſhomał, kaž macž ſwoje džečzatka ſakita, hdyž wonkač wichoſ dom nabběhuje a howri. Wyſchcže ſhubjeni byli, dyrbjeſi ſo ſami wukhowacž. Tehodla pſchińdže pſchěd teho Knjeſa ſ džaſowanjom, khwalcže jeho ſwěrnofcž, kotraž je ſo pſchezo ſ nowa ſaſo nad wami wopkaſala, khwalcže jeho móž, kotrož je waſchu ſrudobu do wjeſela wobrocžika. A hdyž budžečje potom pſchi džaſowanju wjeſeli a ſmužicži, potom ſměcže jemu tež ſwoju ſrudobu ſloržicž a jeho proſhycž, ſo by waſchu nuſu ſtónčik. Proſchcže jeho, ſo by ſam w tyſchnoſcži tehole cžaſa wam žórko wjeſelofcže a wěčžneho žiwjenja wotewrił. P r o ſ c h c ž e w o ſ c ž e r p l i w u w u t r o b u , h d y ž m a c ž e ž e d ž e n j e p o w e c ž n y m m e r j e . Proſchcže wo mē ſa naſch tu a tam ſapucžentj wóžny kraj a wo žohnowanje ſa kóžde džeło a powoſanje. Proſchcže ſa wopuſcžentjch, ſabludžentjch a ſhubyč a ſa wſchěch khorjch a kiž ſu w cžežkich myſlach. Pſchede wſchěm pał proſchcže wo dar ſwiateho Ducha, ſo by waſ ſ pocžinkami bohabojoſcže wuphychil a junu k njeby wjedł. Zeli tał ſ džaſowanjom a proſchenjom n o w e l e t o ſapocžnjecže, budže ſa waſ wěſcže žohnowane.

J. K., f.

* S přědowanja Pawoła Gerharda, ſpěwarja kherluſcha: „Nětk ſ Boha ſaſpěwamy“, na nowe lěto 1648, w kotrymž ſo tjižycžilětna wójna ſtónčzi.

Kak je Bohuřlaw f Dubowina Boha řpřsnař.

Powjedańcřto wot řhryřtosa řchmida.

řřchetořik ř. řuf.

(11. pokračowanje a řřoncřenje.)

15. řtaw.

řa dobre myto, — a řa řte řchtrařa.

řa nětotre dny řřchuwjedřechu řzi wot Drohoměra wupřřklani wojazy rubjeřnikow, kotrychž běchu w jich řhowanzy runje hromadře ředřazych namafali, jatych a po dwu hromadře řesamřanych do Dubowina. Wřs, polny řřchinjow ř drohimi rubjenty wězami, řřchijědře řa nimi, a horjela na wosu ředřeře řtara zyganka. Rubjeřnizy njeběchu řhubjeneho hřlcěza dale pntali; řřchetoř želeřne durje namafachu krucze řamřnjene a řhřd, řřches kotryž bě Bohuřlawř řřeknyř, bě jim njeřnaty; njeběchu řebi řenje do njeho nuts wěřili, dořelž řhzyře řřdře wřkomifnjenje hiřom do hromady padnyř. Wřřřlachu řebi potajřim, řo trařch je Bohuřlaw něhđže w řapadnjentym řhodře řiwy řařypant.

Rubjeřnizy řo tehodla njemalo dři wachu, hđyž řřchi řwojim řřchihadře do Dubowina Bohuřlawřa přdla řwojeho nana řteja- zeho wuhřadachu, a njemřzachu řa tym řřchijěcř, řak je wřn řřches řamřnjene durje won řřchijřchol. „Wř měnjachmy“, břřbotajře najřtarřchi mjeř nimi, „řo řadym řřlowjeř na řwěcře řeřniřchi a řhrobliřchi njeje dřiřli my, a tu řmy něřto najřnadno wot mařeho dřiřřřa řřebani, řřcherađřeni a do putow řamřnjeni. Někř pak tola řpřřnawam, řřemuž řriedy řenje wěřicř njechach, řo — hđyž je paduch řrařy dořčř, dořčehnje jeho řhromy běř.“ — Najřtarřchi ř tamnyř herzow, kotřiřž běchu tehdom, hđyž bu Bohuřlawř řrad- njeny, w hřodře řiřřali, bě teř mjeř rubjeřnikami, a praješche řam řřchi řebi: „Wř řmy tole dřiřřo řradnyřli, řo by nam něhđy ř wumřzenju ř jařtwa dopomřalo; tola něřto nař runje do jařtwa řřchijěře. ř řak wěrne je řřchijřlowo, řo, řchřřž řte řřutři wu- wjedře, řebje řameho wojebje.“ Wřodřenž pak, řiřž bě napřchecřo mařemu Bohuřlawřej řřchezo jara řřchecřelnivy a dobročřiwy byl, a řiřž teř řak řařakřeje wutrobny njebě, jako řzi druřy, řřekny: „řo je Břh řam řak řhzyř, řo by mař hřlcěz řřeknyř; a ja řym wjeřeky, řo je wřn hiřchěze řiwy, hačřrunje budře to teř moja řmjercř. Břh wopřřajuje tudy řwoju mřz a řprawnořčř, kotřaž njewinowateho wumřze, winowateho pak řhřta. řu dopřřelni řo nad nami wřchěmi, řchřřž je mi moja mačř řak hřřto prařiřa: „ř hřrnje řo řřřřnik řchřř wě řak řřuboko do řemje řřhowař, tola jeho teř řam Břza řprawnořčř dořahnje a řařřuzene řhřřtanje jeho njefřminje.“

řako Bohuřlawř mřodřenza mjeř druhimi rubjeřnikami w pu- tach wuhřlada, běřche jemu jeho jara řel, a wřn prořřchěře řwojeho nana, řo by řo tola řemule wbohemu řřlowjeřej, řiřž je jemu řak wjele dobreho wopřřajař, niřřo řřeho njefřtalo. řrabja jemu wot- mořwi, řo jemu w tymle wřkomifnjenju hiřchěze niřřo řřchijřlubicř njemřze, řo pak řze řřchecřiwo njemu řak miřy byčř řař mřzno. řako pak řo řřchi řřchěřřřchowanju přřřa, řo řřnle mřodřenž hiřchěze řanu řrei řřchelař njeje, a řo je wjele wjazy jenoř druhich řřřřobnik dřiřli řam rubjeřnik byl, njebu dři wřn ř řmjercři wot- řudřeny, ale tola ř jařtwa na řřař řiwjenja. řrabja pak teř tule řchřrařu pomjeřřřchi, a pořřaji jenoř, řo by wřn řak dořho, hačř njebudře dořpřřne wopřřajma wěrneho polěřřchjenja dawacř, do řřřřchěho jařtwa řřchijřchol, potom pak ř řwojimaj řtarřřimaj řo řařo wřřčřicř řměř. „řłaj“, praješche řrabja ř njemu, jako řhzyřchu jeho wotwjeřčř, „řłaj, řař niřřo řte njefchřrařowane njewořřtanje, řak teř wřřcho dobre řwoje myto dořřtanje. řa pomjeřřřchjenje řwojeje řchřrařy mařch řo řřchecřelnivořčři a dobročřiwořčři na- přchecřo mojemu řřnej dřiřřowacř. řłaj, řchřřž řy řy mojemu dřiřřřu řřiniř, řhzy řa tebi a řwojej wbohěj mačřeri rad wot-

runacř. řadřerž řo jenoř derje, řo bych řze břřřř řařo ř nej dom přřřlacř mořł.“

řzi druřy rubjeřnizy buch uřchitzy ř řmjercři wotřudřeni a dořřach u břřřř myto, kotřerž běchu je řwojimi řrowanymy řřutřami řařřřřili. řyganka řřchijědře na řřař řiwjenja do řřčřřřeho jařtwa. řradnjene a rubjene wězy buchu řym, kotřymž řřřřchachu — řak dalořo hačř bě to mřzno řhonicř — wřřčřene; řa to, řchřřž řby, da řnjef wulku řhěřu řa wudowny a řhřroř natwaricř.

řarata řtupi ř nowa do řnjeneje řřřřby a měješche něřř po dořřej řrudobje a řakoreři teř řařo wjeřeky dny. řahřodny hřlcěz řurij bě řwojeje lořřomnyřřlowe a njerođnowe dla hiřom dawno ř dwora wuhřnaty. Wřn bě řo přdla teř wopřřřtwa a druhim njefřmanřřtam podař a tehodla w řwojich najřřřřchich řětach hiřom wumřřel. Wřłody pařřřř ř hřř wřřčři řo bohacře wobdarjenty domoj ř řwojimaj řtarřřimaj.

řestarijeneho, řřeřčedowojneho putniřa by řrabja radny w řwo- jim hřodře řdřerřař byl. Wřn dři tu nětotry řřař wřřta; tola pčřa řo jemu po łubej řamocře břle a břle řřřřlacř, a wřn řa- mřřli řebi krucze, řo řařo do řwojeho priedawřchěho wobhřlenja wřřčřicř. řako řhzyře w hřodře bořemje prařicř, běchu wřchitzy jara řrudni, řo řze jich wopuřřčřicř, najbřle pak mařy Bohuřlawř, řiřž řo jeho řłoro puřřčřicř njefchřře. Wřchitzy řřchewodřachu dobreho pobořneho muřa hačř do wřowow. řu řyđny řo wřn do wřřa, pohřada na wřchěch hiřchěze junu łubořnje a řřchecřelnje a praješche: „řudřčze tu wřchitzy w Břřim mjenje, w měře a pčřřju hromadře řiwi. ř njebjeřach řo něhđy řařo wuhřladamy!“

— řřřř. —

Wřřelake ř bliřka a ř daloka.

* řiřchěze junřřčř łubny ř řřerbow na „řibliřki pučřnik“ do- pominanym, kotřyž je pola řnjefow duchownyřch dořřacř. Do řřdřehow řerbřřehow doma řřřřch řerbřřki „řibliřki pučřnik“. ř pořřčelcře jřn teř řwojim łubnym wotřach na bitwiřchěřu jako priedu Břřu na jich řřčřřch pučřach.

* řřłny duchowny řřchě ř hnujazyřmi řřowami, řak řo řwjata Břza wječřer na bitwiřchěřu řwječři: řa popođnjne w 3 hřdř. je řa diwiřřju řprowjedř pořřajena. Wobđřelenje je řwobodne. řyřřej je wulki řjant Břři dom, hiřchěze řhř derje řdřerřanym. řo jentym bořu je granata murju řřchědyřika. řřřane wřřna řu hiřchěze řhř a popođniřchě řřřčřřo řo nuts řwěcři. ř řřřch řapocřnje řo Břři dom pjełnicř. řa priedy řo řda, řo wobđřelenje jara řhřne njebudře — hařle řřchěd dwěmaj dnjomaj je řo řprowjedř dřiřřřařa, na kotřerž je řo 900 wobđřěłiko. řle na dobo řo řak nuts řřłmja, a hđyž řo Břza řřřřba řapocřnje, wjazy řaneho měřřna ř ředřenju njeje. — 1100 řo na řprowjedři wobđřěłi. řyřřle řa- hřaja a řřumjo řřřřzy řařřewaju „řch pčřerč Bohu řwěru řwřj pučř a řrubobu“. řřřř byřřle řřchěřřřřřř. řhř řřchě řřewanje řřčřřo — wo řřchichodnej nuřy a řmjercři. řotom řřchijědře priedowanje a řiturgija Břžeje wječřerje, a něřto woni řřchijřřřřřř w njefřchewidřomnyřch řhřřach. řtari a mřodři ř dřiřřřřřř woblicřami a tola hiřom muřřoje we wřjnjřřim wihř- rje. Wřřebje wjele mřodnyř. řřchetoř jow řeřa regimenty wřjnj- řřch dobrowřłnyřch. Wotnowřchene uniformy a wuřřle woblicřa. řhřřni a tola pčřni řruteje řwěřnowe. řřeřapomnity napohřad. řa jim řhřluch dawam a bych řad řhzyř řřdřemu dobre řřchecře řobu dacř řa řřchichodny řřař (tehdom řo wulki nadbřh wocřařo- wařche), ale ja mřžu jim jenoř do woblicřa pohřladacř. ř mi bu hřřo, jako mřzny řhř řařřewa: „řhze řřert řpřřowacř, dař nam twjeřdře řřacř a teř w najwjeřřchej řrudřbje řawořřacř řřchi řwojej wučřbje“ a potom pořřednju řchřřřřřř ř tym řřřřom: „řotemř junu nam njebjw wřota!“ — 5 hřdřin je nimo, jako řo řwřatocř- nowe řřřčřř ř tym řhřřřřřřom: „Břřo, wotřhřd pčřřhnuj!“ řch, to řřčřřř řhř hinař hačř hewař. řa budu řebi na te hřdřiny mřřřlicř, řař dořho budu řiwy.

řamolwity ředaktor: ř. řřłč. řřobuređaktor: ř. ř. řapleř.

řřřchčřer a nařřadnik: ř. řmoleř.